

תת"ע 72/12/15 - מחמוד אבו ערפאת נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תתע"א 72-12-15 מדינת ישראל נ' אבו ערפאת
תיק חיצוני: 51200749672

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	מחמוד אבו ערפאת
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין שניתן ביום 17.12.15, בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של עקיפה מסוכנת בדרך לא פנויה תוך חציית קו הפרדה רצוף, בניגוד לסעיפים 47(ד) ו-47(ה)(5) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בסך 1,600 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 4 חודשים ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, הוא פנה כמקובל ולפי הנוהג לבית המשפט בבקשה לדחיית מועד הדיון; בפעם הראשונה פנה בפקס למזכירות ביהמ"ש מס' ימים לפני מועד הדיון ווידא כי הבקשה התקבלה במזכירות. לדבריו, הבקשה גם נרשמה בנט לפחות יום לפני הדיון. בשיחה שהתקיימה בין המזכירות לבינו, הובהר לו במפורש כי הבקשה התקבלה וכי תיענה כמקובל בדחייה ונדרש להבא לצרף את הטופס הייעודי של בקשת הדחייה; בפעם השנייה פנה בבקשת דחייה בבוקר יום הדיון, כאשר ראה בנט כי הבקשה קיימת אך היא לא רשומה כבקשה, אלא רק כהודעת מזכירות, כשטרם ניתנה החלטה או פסק דין. לדבריו, הבקשה הוגשה בשעה 12:00 לערך וגזר הדין ניתן בשעה 15:00. ב"כ המבקש טען כי אילו היתה ניתנת החלטה כי הבקשה לדחייה נדחת והדיון יתקיים במועדו, היה נערך לכך ומגיע מיידית, אך מהכרעת הדין וגזר הדין עולה תמונה שאיננה נכונה לדבריו, כאילו הבקשה לדחיית מועד בכלל לא היתה מונחת על שולחן בית המשפט.

לגופו של עניין, טען ב"כ המבקש כי המבקש עבר עם בוחן התנועה וקצין התנועה בתחנת המשטרה שחזור של האירוע לגבי הטענה של חציית הקו הלבן באופן מסוכן. לדבריו, התברר כי השוטר לא עמד במקום בו הוא יכול לדחות את האירוע, והתברר כי הפס הלבן ממוקם באופן שונה מהנטען בטופס כתב האישום. עוד נטען כי, המבקש פנה לאיסוף מצלמות האבטחה מהמקום והתברר כי הוא בכלל לא עבר את הפס הלבן וכי ביצע עקיפה במיקום בו מותר ואיפה שממוקם הקו המקווקו בלבד (נטען כי למבקש יש צילומים וסרט על כך). לדברי ב"כ המבקש, הנושאים הללו עלו בפני קצין החקירות בסמוך לעבירה הנטענת, ואכן קצין התנועה החליט לא לשלול באופן מנהלי את הרישיון.

לבקשה צורף תצהיר ב"כ המבקש, אסמכתא על פתיחת בקשה בנט מיום הדין - 17.12.15, העתק בקשה לדחיית מועד הקראה ראשונה.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם כי העובדה שב"כ המבקש שלח בקשת דחייה אינה מקימה אוטומטית אפשרות שלא להתייצב לדיון שעה שטרם ניתנה החלטה בבקשת הדחייה. עו"ד המבקש דחייה אינו יכול להסתפק בשליחת בקשת דחייה בבחינת "שגר ושכח", אלא עליו לוודא גורל הבקשה ואם טרם ניתנה החלטה אף להתייצב לדיון ולא להעמיד את ביהמ"ש בפני עובדה מוגמרת.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

משלא ניתנה החלטה בבקשת הדחייה, היה על ב"כ המבקש להתייצב לדיון ולא לעשות דין לעצמו.

לעניין זה, כבר נקבע בפסיקה:

ברע"פ 6436/07 בנימין בן נתן נ' מדינת ישראל חזר בית המשפט העליון על הקביעה לפיה בעל הדין אינו רשאי לעשות דין לעצמו ולהניח כי בקשת דחייה שהוגשה על ידו תענה באופן אוטומטי ומשכך לא להתייצב לדיון וכך פסק כבוד השופט א' א' לוי: "דין הבקשה להידחות... מערכת משפט אינה יכולה להשלים עם כך שבעלי דין נוטלים לעצמם חרות שלא להתייצב לדיון, מבלי שהקדימו ונטלו רשות לכך מבית המשפט. חמורה במיוחד החלטתו של הסנגור שלא להתייצב לדיון, הואיל והוא היה אמור לדעת כי לא די בהגשתה של בקשת דחייה, אלא יש לוודא כי בית המשפט נעתר לה."

גם ברע"פ 11070/08 יורם לוי נ' מדינת ישראל שם טרם מועד הדיון שלח המבקש מכתב לבית המשפט בו ציין כי לא יהיה בארץ ביום הדיון, למרות שלא ניתנה כל החלטה למכתבו, גם הוא החליט לעשות דין לעצמו ולא להופיע. הערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכמוהו גם רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון ונדונה בפני כבוד השופט ג'ובראן אשר קבע כי: "לא ניתנה כל החלטה בעקבות מכתבו של המבקש אך על אף זאת לא התייצב הלה בבית המשפט במועד שנקבע... בבקשה שהגיש המבקש לביטול גזר הדין שניתן בהעדרו נדחתה על יד בית המשפט בנימוק כי מאחר ולא ניתנה כל החלטה לדחיית מועד הדיון, לא יכול המבקש לעשות דין לעצמו ולהחליט כי אינו מגיע לדיון. ... אין מחלוקת בענייננו כי המבקש הוזמן לדיון כדין וכי לא ניתנה כל החלטה הדוחה את מועד הדיון. משכך לא

נפל פגם בפסק הדין שניתן נגד המבקש ובדין קבעו הערכאות הקודמות כי, המבקש אשר לא התייצב לדיון על דעתו הוא, אין לו להלין אלא על עצמו".

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליה נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

לאור טענת ההגנה שהעלה ב"כ המבקש בדבר מיקום הפס הלבן בשונה מהנטען בכתב האישום, שוכנעתי כי למבקש עלול להיגרם עיוות דין באם פסק הדין ייוותר על כנו.

על יסוד האמור לעיל, הריני נעתרת לבקשה ומבטלת את פסק הדין (וזאת על אף שבטעות ביקש ב"כ המבקש ביטול גזר דין) שניתן כנגד המבקש ביום 17.12.15 ומזמנת את הנאשם להקראה ליום 29.3.16 שעה 08:30.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לצדדים ותזמן המבקש ובא כוחו בדואר רשום עם אישור מסירה למועד הדיון האמור.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ח אדר א' תשע"ו, 27 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.